

Over recht en regels in de verzekeringsbranche.

HOE MACHTIG IS HET WAPEN VAN VERJARING?

IN ZAKEN WAARIN BENADEELDE EN SCHADEVEROORZAKER STRIJDEN OVER SCHADEVERGOEDING VORMT HET BEROEP OP VERJARING EEN GEDUCHT WAPEN. SLAAGT ZO'N BEROEP, DAN ONTSPRINGT DE SCHADEVEROORZAKER DE DANS. ALTHANS, IN ZUIVER JURIDISCHE ZIN, WANT ER RESTEERT NA EEN BEROEP OP VERJARING EEN 'NATUURLIJKE VERBINTENIS': EEN DWINGENDE VERPLICHTING VAN MORAAAL EN FATSOEN. STUITING VAN DE VERJAARTERMIJN IS COMPLEX. DIT WORDT NOG EENS BEVESTIGD DOOR EEN RECENT ARREST VAN DE HOGE RAAD (ECLI:NL:HR:2018:108) OVER DE SCHADEAFHANDELING VAN EEN GLIJPARTIJ IN EEN AUTOWASSTRAAT VAN BIJNA 20 JAAR GELEDEN.

- *X was als bedrijfsleider bij een Toyota-garage werkzaam. Op 22 december 1998 is hij tijdens zijn werk uitgedegen in de wasstraat en raakt als gevolg daarvan blijvend arbeidsongeschikt. Bovemij, de bedrijfsaansprakelijkheidsverzekeraar van het garagebedrijf, erkende in 2001 namens haar verzekerde aansprakelijkheid. Namens Bovemij werden in de jaren daarna enkele voorschotbetalingen aan X verricht, maar op enig moment is de*

schadeafwikkeling in een impasse geraakt. X heeft zijn voormalige werkgever in 2011 gedagvaard en het restant van de schadevergoeding gevorderd. De kantonrechter heeft de vordering van X afgewezen, door te oordelen dat die verjaard was. De ex-werknemer ging in hoger beroep.

STUITINGSHANDELINGEN

Ook bij het hof ving X vervolgens bot. Het hof stelt vast dat de erkenning van de aansprakelijkheid dateert van 2001. Vanaf die datum hebben er volgens het hof geen stuitingshandelingen plaatsgehad zodat de vordering vijf jaar later (artikel 3:310 lid 1 BW), dus in 2006, reeds was verjaard. De garagehouder bracht in de procedure nog naar voren dat er in de periode 2003-2005 geen radiostilte is geweest en dat er veelvuldig inhoudelijk gecorrespondeerd is tussen zijn advocaat en Cunningham Lindsey, het door Bovemij ingeschakelde schaderegelingsbureau.

Het hof stelt vast dat deze correspondentie niet aangemerkt kan worden als aanmaningen of mededelingen die kunnen dienen als stuitingshandeling, zoals voorgeschreven in artikel 3:317 BW. Het hof acht daarbij doorslaggevend dat de brieven niet rechtstreeks gericht waren aan het garagebedrijf maar slechts aan het schaderegelingsbureau, Cunningham Lindsey. Ook de voorschotbetalingen die door Bovemij verricht zijn, zijn volgens het hof niet als erkenning van

aansprakelijkheid (artikel 3:318 BW) - en daarmee als stuiting van de verjaringstermijn - aan te merken.

Volgens het hof heeft X onvoldoende onderbouwd waarom daaruit de conclusie getrokken zou mogen worden dat Bovemij en Cunningham Lindsey als vertegenwoordigers van het garagebedrijf aangemerkt konden worden. Het enkele feit dat Bovemij in 2001 wel namens het garagebedrijf aansprakelijkheid had erkend, is volgens het hof onvoldoende om de conclusie te kunnen dragen dat Bovemij ook in een later stadium nog als vertegenwoordiger van het garagebedrijf optrad en niet, zoals zij zelf stelt, louter belast was met de schaderegeling.

ERKENNING VAN AANSPRAKELIJKHEID

In cassatie maakt de Hoge Raad korte metten met dit arrest van het hof. De Hoge Raad legt overzichtelijk uit hoe de rechtsregels zijn, door te verwijzen naar eerdere jurisprudentie. Erkenning van aansprakelijkheid stuit de verjaring. Ook een vertegenwoordiger kan de verjaring stuiten door erkenning. In een zaak zoals deze mag een benadeelde er op vertrouwen dat de verzekeraar die de aansprakelijkheid heeft erkend en in vervolg daarop de schaderegeling ter hand heeft genomen, optreedt als vertegenwoordiger van haar verzekerde.

Door de erkenning van de aansprakelijkheid door Bovemij in 2001 staat de aansprakelijkheidsvraag niet meer ter discussie. Het gaat in deze zaak alleen nog maar over de omvang van de schadevergoeding. Zolang die discussie loopt en Bovemij dus erkent dat X een hogere vergoeding toekomt dan er tot op heden is betaald, blijft sprake van erkenning en daarmee van stuiting van de verjaring van de vordering van X. De Hoge Raad stelt X dus in het gelijk en verwijst de zaak door naar een ander hof ter verdere behandeling. Want er is in deze procedures (die in totaal 7 jaar hebben geduurd) alleen nog maar discussie gevoerd over het verjaringsvraagstuk. Er is nog niet inhoudelijk gesproken over de schadeposten van X.

MORAAL

Deze uitspraak van de Hoge Raad lijkt mij te beantwoorden aan het rechtsgevoel. Het schurende gevoel dat het beroep op verjaring door Bovemij in deze zaak veroorzaakt, neemt de Hoge Raad weg. Er zou überhaupt gediscussieerd kunnen worden over de vraag of een beroep op verjaring door een aansprakelijkheidsverzekeraar in vergelijkbare zaken in overeenstemming is met de te volgen wenselijke moraal binnen

OOK EEN VERTEGENWOORDIGER KAN VERJARING STUITEN DOOR ERKENNING VAN AANSPRAKELIJKHEID

het verzekeringsrecht. Ook na een geslaagd beroep op verjaring resteert immers nog steeds een 'dwingende verplichting van moraal en fatsoen' om de schade van de benadeelde partij te vergoeden. Een aansprakelijkheidsverzekeraar zou zich vanuit zijn positie binnen het maatschappelijk verkeer een dergelijke verplichting moeten aantrekken. Hoe het ook zij, om complexe en langdurige gerechtelijke discussies over verjaring te voorkomen, doen partijen er goed aan om met elkaar in een vroegtijdig stadium van het schaderegelings-traject heldere afspraken te maken over wie er namens welke partij als vertegenwoordiger optreedt en aan welk adres stuitingsbrieven gericht kunnen worden.

Het is hoe dan ook aan te raden om een secuur agendabeleid te voeren, zeker als sprake is van een aansprakelijkheidszaak die al enige tijd duurt en naar verwachting nog geruime tijd zal duren. Met name als de aansprakelijkheid nog niet is erkend, is het noodzakelijk om steeds tussentijds aanspraak te maken op vergoeding van de schade. Dergelijke stuitingsbrieven moeten iedere 5 jaar verstuurd worden en dienen in beginsel geadresseerd te zijn aan het adres van de schadeveroorzaker, tenzij de aansprakelijkheidsverzekeraar te kennen heeft gegeven op te treden als vertegenwoordiger van haar verzekerde. ■